

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERRESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Amim van, azt adom neked.

Csel. 3. 6.

Konferenciái beszéd, tartotta: Dr. Nuelsen L. János püspök.

Ebingen, 1928. július 1 én.

A templomok előtt igen sok koldust láthatunk. A Szt. leckénkben említett sánta, napnap után odavitette a templom ajtajához. A kép nem valami örvedetes. Két ember a templom felé tart, a szegény sánta pedig kezét nyújtja és alamizsnát vár. Az egyik közülök azt mondja a koldusnak: „Ezüstöm és aranyom nincsen”. Ez a kijelentés nagy csalódás volt a szegényre nézve. „De van más valamim, azt adom neked”. A szegény ránézett a beszélőre, de nem úgy nézett ki, mintha valami különösest adhatna. „Ugyan mi lehet az, amit adhatsz?”, ez lehetett a szegény kérdése. Alig hogy magához eszmélt a koldus, máris hallja a különös ajándék mivoltát. „A názáreti Jézus nevében kelj fel és járj!” Életerő futja át a beteget, úgy hogy teljesen megújodik. Mit jelentsen ez? Népeink ma is nagyon szegények. Nem földi javakban. Mi ugyan beszélünk elszegényedésről. Az utolsó években a földi javakból sok elpusztult, sok gazdag ember elszegényedett. De ha az ember sokat utazik, a helyzet azt a látszatot kelti, mintha mindezeket a nehéz csapásokat már rég kiheverte volna az emberiség. A népnek ma már mindenféle van pénze. Mulatságokat rendeznek, hogy az érzékiesség kultuszának áldozzanak. Van nagyon sok pénz ételekre és mindennemű jó italokra, dohányra és más luxusra. Mindenre, ami testi vágyak kielégítésére szolgál, van elég pénz. Ha az ember a külsőségeket nézi, pl. a ruházatot és ékszerket, igazán nem gondol arra, hogy a mai világ szegény. És mégis szegény a mai világ. Szegény a lelki javakban, az erkölcs terén és a Szt. lélek erejében. ezekben koldus szegények vagyunk, minden földi gyönyörűség mellett. Ugyan mit adhatunk mi, akik Krisztus követőinek valljuk magunkat, a mi szegény vallástalan világunknak? Mit ad a keresztyén egyház ezeknek az önmagukkal meghasonlott szegény embereknek? És mi methodisták, mert úgy hiszem, a hallgatók javarésze az, mit tu-

dunk mi népeinknek nyújtani? Földi javainkat illetőleg, bátran mondhatjuk: „Ezüstöm és aranyam nincsen”. Nagyon sok helyen még rendes imaházunk sincsen. Itt Németországban hiányzanak a nagy templomok. Konferenciáink tornatermekben és egyéb bérelt helyiségekben tartjuk, mert ilyen alkalmakra imatermeink szűkek. Ez aztán nagyon is szegényesen fest. Vannak intézményeink is a nyomor enyhítésére, kórházak, tüdőtelepek, árvaházak, aggokotthona. Ez bizonyára szép és jó dolog, de olyan nagyon sokat ezen a téren nem tudunk tenni. Ezt illetőleg más intézmények és egyházak többet tudnak felmutatni. Ezüstünk és aranyunk nincsen. Tagjaink általában véve nem gazdagok. De hála Istennek, vannak olyan tagjaink, akik mindazt, amivel rendelkeznek, az Urnak felajánlják. Templomaink és intézményeink is olyan áldozatok árán létesültek, amelyeket tagjaink hoztak.

A názáreti Jézus nevében kelj fel és járj! Ez nem volt az, amit a szegény sánta Péter apostoltól várt, hanem összehasonlíthatatlanul több; testének teljes gyógygyulása volt! Nekünk még ma is meg van az életerő Istentől, amellyel többet segíthetünk embertársainkon, mint bármely más programmal, megvan a Jézus Krisztus, aki érettünk meghalt és akiből reánk életerő hárul. Ő tud minden nyomort és bánatot megszüntetni. Ki más volna képes ezen a koldus-szegény világon, amelyen hiányzik a szilárd talaj és a békesség, segíteni? Istennek legyen hála azért, hogy ezzel a szép ajándékkal megörvendtetett. A methodisták legfőbb feladata hirdetni a megújodást, az ujjonnan való születést, a Jézussal való közösséget. Külső formákhoz nem ragaszkodunk, a fő az, hogy Jézussal érintkezésbe lépjen az ember, hogy ne kelljen neki koldulnia. Még valamink van! A krisztusi életerő az emberek közösségébe visz bennünket. A gazdasági és politikai kérdések mindjobban szétválasztják az embereket egymástól. Milyen kevés megértés van az üzleti életben egymás között? Isten az egymásközötti közösséget ajánlja. A bűn megbolygatja ezt a közösséget, most pedig vissza kell térnünk Istenhez. A Krisztusban való közösség nemcsak hitközösség, hanem egymásnak

segítő-, munka- és imaközösség is és pedig nemcsak a saját gyülekezetben, hanem ennek keretein kívül is. Olvassuk csak atyáink történetét, egyházunk alapítóinak életrajzát. Ezek az emberek hidakat építettek, nehéz gátakat távolítottak el. A világ az én egyházmegyém, mondja Wesley. Mi methodisták a világ minden részébe küldjük követjeinket, abban a reményben, hogy Isten használni fogja őket. Azt kérдем: meg van-e bennük ez az isteni erő, amely atyáink tulajdona volt? És hogyan állunk ezen erőt illetőleg, családi életünkben, vajjon éreznék-e azok valamit abból? Ha velünk érintkezésbe lépnek, érzik-e Isten közellétét, ha velünk társalognak? Fáradoznak-e azon, hogy gyermekeink Jézus közelébe jussanak? Ha egy idegen gyülekezetünkbe jön, vajjon milyen benyomásokkal kell neki távoznia? Nekünk most nem fontos, hogy atyáink mit tettek, hanem, hogy állunk mi ma, ezzel a kérdéssel szemben? Mit tudunk mi azokért a lelkekért tenni, akik a világban elmerültek, betegek? Mondhatjuk nekik: „Kelj fel és járj!” Nagyon örülök a keresztyén közösségnek, de sokszor teszem fel magamban azt a kérdést, vajjon elfoglaljuk-e a világon azt a helyet, amelyet a világ tőlünk elvár. Ha az első keresztyén gyülekezetekbe egy idegen belépett, egész másképp érezte magát, mint bárhol a világon. Ma, a technika korszakában, a munkának, a szolgáltatásnak és türelemnek lelkére van szükségünk, ha áldásban akarunk másokon segíteni. Még egy kér-

dés: Vajjon adjunk-e azt, amink van a szegény selyembe öltözött, luxusautóban ülő koldusoknak? azoknak, akik önmagukon kívül senkit sem ismernek? Bepillanthatnak-e ezek is általunk az Isten szerető szívébe? Sokat énekelünk békességről és egyetértésről, közlünk-e ebből velük is valamit? Ezek a kérdések kell, hogy foglalkoztassanak. Van nekünk Istenben olyan gazdagságunk, amelyet még soká nem fogunk kiimeríteni. A mi Istenünk nem szegény, sőt legnagyobb cselekedetei majd csak a jövőben következnek. Milyen csodálatos erőket fedeznek fel tudósai. Felfedezőink azt állítják: Még csak a felfedezések elején állunk. A mi Istenünk, Jézus Krisztus által, hatalmas erőket tart fenn számunkra. Most még csak a víz szélén állunk és pacskolunk benne. Neki adott hatalom a mennyen és a földön. Mennyi alkalmunk volna ezt a hatalmat néptünkkel közölni. Nem elrejteni, nem egy magas fallal elzárni magunkat az emberektől, hanem ezt az isteni hatalmat, szeretetet, békességet, belevinni a népek közé! Éreztesük a velünk élőkkel a só és világosság jó hatását. Szakítsunk egy kis időt családunknak és házbeliünknek, adjunk nekik is valamit abból, amit kaptunk. Tárjuk fel fenntartás nélkül szívünket az Ur kegyelmének, hogy aztán annál többet adhasunk azoknak, akik erre rászorultak. Erre segítsen bennünket a mi hű Istenünk.

Jegyezte S. Gy.

Amerikai úti emlékeimből.

Közli: *Funk M.*

(Polyt.)

Egyetemes gyűlés.

Száznegyven évvel ezelőtt, 1784-ben volt az első methodista egyetemes gyűlés. Azóta az egyház hatalmasan megnőtt. Elterjedt mind az öt földrészen. Százharminchét konferencia 870 delegátust küldött a május 1-én Kansas Cityben kezdődő egyetemes gyűlésre. Kellemes tavaszi időjárás van. — Fű, fa, virágzik. A nyilvánosság is nagy érdeklődéssel kíséri az egyetemes gyűlést. Az újságok nagy hasábonkon barátságos hangon írnak róla. Dicsérik az egyetemes gyűlés mozgalmát, alaposságát. Az elnöklő püspököt, Dr. Waldorfot, jól ismerjük még 1926-ból, mikor is a budapesti konferencián elnökölt s megnyerte szívünket. Barátságos, meleg modora, úgy látszik átragadt az egész egyetemes gyűlésre.

Pont 10 órakor felemelkedett a szolgálatban legidősebb püspök, D. Borsy és felszólította az összes püspökök nevében a delegátusokat, hogy Isten előtti felelősséggel végezzék munkájukat. Jézust magasztaló énekbe fogtak, mely Jézust mint koronázott királyt dicséri. Az összes metho-

disták célja az, hogy Jézus legyen a király mindenütt.

Ha az ember végignézi az egyetemes gyűlés delegátusain, akkor nagyon tarka képet lát. Vannak simára borotvált amerikaiak, nagyszakállu európaiak, fehérek és feketék, sárgák Chinából és Japánból, Koreából, barnák Indiából. Az ázsiaiak leginkább nemzeti viseletükben jelentek meg. A japán nők tarka selyemruhákban vannak, az indusok turbánjaikkal tűnnek fel. Mindnyájan ott térdepelnek Isten előtt és a Bárány előtt, hogy felvegyék az Urnak szentvacsoráját. Az Urnak az volt az utolsó imádsága: «Hogy mindnyájan egyek legyünk». Ez kicsiben itt megvalósult. Mi a kicsi dolgokban nem lehetünk egyformák. Különbözünk egymástól, ha tekintetbe vesszük az országot, a népet és azt az osztályt, a honnan származunk. Ha egyek vagyunk a Jézus követésében, akkor megtaláltuk az igazi egységet, csak ez a Krisztusban való egység adhatja meg a világnak a békességet.

Az egyetemes gyűlés megalakulása után felolvastattak a püspökök nevei. Jelen van 39 püspök; Sowa püspök betegen fekszik Párisban és négy püspök meghalt az utolsó egyetemes gyűlés óta.

Az egyetemes gyűlés ügyeit 14 bizottság készíti elő. Ezek feldolgozzák az anyagot s az

HIREK.

— Svájci konferencia. Junius 19—24-ig tartották meg svájci testvéreink Dr. J. L. Nuelsen püspök elnöklete alatt évi konferenciájukat Oerlikonban, amelyen alulirott, mint a magyarországi missiónak delegátusa részt vettem. Sok időt venne igénybe az egész konferencia lefolyását leírni, azért csak az összbenyomásról akarok beszámolni.

Nagy várakozással mentem el a konferenciára, amelyen részt vehettem, 85 aktív prédikátora van. Minden várakozáson felül jól éreztem magam. Azt gondoltam, hogy egy nagy tömeg között az egyes személy teljesen elvész, de ezt a nézetemet is megdöntötték. A szeretet, amilyen találékony, talált utat és módot arra, hogy megnyilvánulhasson és melegével áthassa az egész konferenciát.

Már a konferencia kezdete, az üdvözlőest is sokat ígérő volt. Amikor egy kis sereg vasárnapi iskolás gyermek, szívük melegével és szeretetével üdvözölte a konferenciát. Megható jelenet volt a szerda délelőtt, amikor szép nagy sereg szolgálja az Urnak, kezdve a legidősebb veteránoktól, a legfiatalabb ujjoncokig az Ur asztalához járultak és egy szívvel és lélekkel áldották az Urat, nagy jószágáért és szeretetéért, amely nyilvánvalóvá lett Fia odaadásában és feláldozásában. Este prédikátori

bizonyágtevő istentisztelet volt. Az a melegség és frissesség, amellyel a felszólaló testvérek bizonyágot tettek az Urról, üdítő harmatként hatott a lélekre.

A csütörtök esteli missió estélyen Temkovics testvér Jugoszláviából tartott rövid beszámolót munkájukról, alulirott a magyarországi munkáról és Dr. Lühring, frankfurti theologiai tanár a kínai missiót ismertette meg velünk élénk képekben.

Péntek este Lüthi János superintendens tartott előadást az amerikai prohibícióról. Többek között megemlítette, hogy teljesen nem lehet az Egyesült államokban sem kiirtani az alkoholt, de az bizonyos, hogy ott csak nagyon nehezen juthat valaki alkoholhoz és akkor is nagyon magas árban kell azt megfizetni. Az általános nézet: alkoholélvezet, törvényáthágás. Ez nagy eredmény, hogy a népben él ez a tudat. Szombat délelőtt gyásztisztelet volt, az évközben elhunyt prédikátorok emlékére. A visszaemlékezés ezen testvérek életére, áldásos volt.

Vasárnap délelőtt Dr. Nuelsen püspök az egész konferencia komoly imádsága közben öt prédikátort avatott fel diakonussá és egy prédikátort gyülekezeti vénné. Délután a prédikátorok férfikara és az oerlikoni gyülekezet vegyes és férfi kara magas nivóju ének istentiszteletet tartott, amely méltó befejezése volt a szép és áldásos konferenciának.

egyetemes gyűlés elé terjesztik, amely vagy elfogadja, vagy módosítja, vagy elveti. Május 4-ig 433 indítvány és felirat érkezett az egyetemes gyűléshez. Amerikában sok a papiros s ugy látszik a papír ott is türelmes, türelmesebb, mint Európában. Sok indítvány egyszerűen a papírkosárba kerül.

Oly jó berendezés, hogy minden reggel Isten igéjének magyarázatával kezdik a napi munkát. Az Igét mindig egy-egy püspök, hirdeti. Az egyik püspök egyszer azt mondta biblia magyarázatában: «Nem lehetünk próféták, ha teljes erőnket egy tornateremnek, vagy egy fürdőtelepnek szenteljük». Óva int attól, hogy a prédikátori hivatal üzem legyen, mely csak a szociális munkában merül ki, de már nincsen ideje arra, hogy csendesen megálljon az Isten előtt s tudakolja tőle, mit üzen az embereknek. Feladatunk az, hogy bűnösöket Jézushoz vezessünk. Egy olyan hatalmas szervezetnek, mint amelyen a methodista egyház, szüksége van ilyen komoly intelmekre. Az organizáció jó és szükséges, de sohasem szabad, hogy Dávid, az Isten küldötte számára az a Góliáth páncél legyen, mely akadályozza őt feladatainak megvalósításában. Egyházunk organizációja hatalmas, de emberi, az idő forgásának van alávetve. Ezért az ideai egyetemes gyűlés cél több indítvány került lényeges pontok megváltoztatására. Így: Az

autokráciát gyengíteni akarják. A püspököket csak 8 évi időtartamra s nem életfogytig akarják megválasztani, de legyenek újra választhatók. Az egyes fajok és nemzetek számára külön püspökök választandók: (China, India, latin Amerika.) A választást a központi konferenciák ejtenék meg. A superintendenseket a konferenciák válasszák. Ilyen indítványok tétettek, de persze a konzervatív erők is erőteljesen működtek s nem könnyen akarják feladni az eddig jól bevált intézkedéseket.

(Folyt. köv.)

Egy roskadozó lélek imájából: „Óh Atyám, mily gyönyörű az élet, de nem boldog az, ha szenvedéssel nem vegyül. Uram, Te összerogtál a kereszt alatt, én még csak térdelek.“

Légy erősebb elfogadója az isteni igazságnak, mintsem a te akaratomnak.

Ne akarjál többet, csak mi megadatik.

Ápoljátok a lelkeket, mert kik lelkeknek könnyebbségére szolgál, elveenditek Istennek országát.

Jól esett látnom, hogy milyen szép egyetértésben dolgoznak Svájcban a protestáns egyházak. Így például örömmel bocsátotta rendelkezésünkre az oerlikoni református lelkész templomát az esteli összejövetelekre és a vasárnap délutáni ének istentiszteletre. Dacára annak, hogy a meth. kápolna is szép nagy, mégsem lett volna képes az esteli összejövetelekre seregloket mind befogadni.

Svájci testvéreink meleg érdeklődést tanúsítottak missziók iránt. Most is elhatározták, hogy ez évi missioi kollektájuknak egy negyedét a magyarországi missiónak szánják. Az egész konferencia és Dr. Nuelsen püspökünk meleg üdvözlőit ezuton kívánom átadni testvéreinknek.

Adná az Ur, hogy hazánkban is ily szép fejlődésnek örvendhetnénk, mint svájci testvéreink.

Hecker Henrik.

— A vasárnapi iskolák világkonferenciája Los Angelesben 1928. július 11—18. Öt földrésznek ötven nemzete küldött Los Angelesbe delegátusokat a vasárnapi iskolák világkonferenciájára. Angliából 18, Indiából 21, Kinából 53, Kanadából 68, Japánból 193 delegátus jött el, Magyarországról id. Victor János lett kiküldve. A magyarországi methodista egyházat Funk M. szuperintendens képviselte. Természetesen legtöbb delegátus Amerikából került ki. Kalifornia állam volt a legnagyobb számmal képviselve, 3931 delegátussal, Michiganból 42, Washingtonból 100, Illinoisból 129, Newyorkból 138, Ohioból 153, Pennsylvaniából 471 delegátus volt kiküldve.

Felvezetnek szerint a *methodisták 1747-tel vezetnek*, azután következnek a *baptisták 1374*, a presbiterianusok 1099 delegátussal, a református egyházat pedig 106 delegátus képviselte.

Mindent összevéve, 7631 delegátus regisztrált a konferenciára s annak egyik vagy másik összejövetelén körülbelül 40.000 különböző egyén vett részt. A konferencia ideje alatt külön napilap jelent meg a konferencián folyt eseményekről. Külön postahivatalt állítottak be erre az alkalomra, hogy a delegátusok minden késedelem nélkül megkapják leveleiket és sürgőnyeiket.

Ezek az adatok némi áttekintést nyújtanak a vasárnapi iskolák világkonferenciájának nagyságáról. A delegátusok 32.000.000 vasárnapi iskolásnövendéket képviseltek.

Jöjjön el a te országod: az uri imának ez az egy mondata foglalja magában a világkonferencia alapeszméjét s az egész keresztyénség közös törekvését. Ennek az országnak eljövetele elé forró vágygyal tekint minden keresztyén, bármilyen nemzethez vagy bármilyen fajhoz tartozzék is. Ebben az országban egyik nemzet nem fogja háborúval, erőszakkal elnyomni a másik nemzetet, nem lesz „sárga veszedelem“, nem lesz külön kapitalista- és külön munkásérdek, ebben az országban a

népek milliói összefogva, békében és szeretetben a közös jó előmozdításáért küzdenek.

Mindkét magyar delegátus felkereste a South-Bendben működő Viktor Róbert methodista predikátor testvérünket, hol a magyar ügynek szereztek barátokat, Funk szuperintendens az alkohol ellen küzdő „Szentharc“ c. lapunk számára nyitotta meg az utat, úgy, hogy havonta South-Bendben 400 ember olvashatja.

Vezessük vasárnapi iskoláinkban hűségesen gyermekeinket Jézushoz.

— Az amerikai bibliatársulat az 1927. évben 10,034,797 példány szerinást, újtestamentumot és újtestamentumi iratot terjesztett 166 különböző nyelven és tájszólásban. A bibliatársulat különös figyelemmel van a ben-szülőlt indián lakosságra és a bevándorlókra. Iratait terjesztik hittérítők, tanítók, kolportörök; ellátják szivesen és ingyen a börtönöket, kórházakat, iskolákat, vasárnapi iskolákat, ifjúsági egyleteket és minden vallásos irányban munkálkodó jótékony vállalkozást.

— Moszkvában nyolc híres templomra mondtak halálos ítéletet a szovjet urai. Mind a nyolc gyönyörű építési, régi templomot le akarják rombolni, mert szerintük „akadályozzák a forgalmat“. A nép felháborodása azonban olyan óriási, hogy a rombolás munkáját még eddig nem merték megkezdeni.

— Diakonissza beöltöztetés Novi Sadon. (Bácska.) Julius 25-ike nagyfontosságú nap volt a jugoszláviai methodisták számára. Egy régi vágyunk teljesült, az Ur segítségével, lehetséges lett egy szerény Diakonissza otthont berendezni és július 25-én az első 5 diakonisszát beöltöztetni. Ezen az ünnepségen nem csak az igazgató, Jakob János superintendens, aki az egész diakonissza ügynek jelenlegi előmozdítója, hanem több kerületből a predikátorok és bizottsági tagok és vendégek vettek részt, Ritkán van alkalma egy gyülekezetnek ilyen megható ünnepségen részt venni, mint amiben ez volt. A beszédek, a diakonisszák által énekelt énekek arról tettek bizonyosságot, hogy ők nem akarnak többé önmaguknak élni, hanem egyedül Mesterüknek, aki erre a szolgálatra hívta őket. Amikor főnöknőjük Simon Lujza testvér beöltöztette az öt leányt, alig maradt szem könny nélkül. Éneklésközben egyes leányok hangja megakadt, látszott, hogy komolyan veszik a dolgot, Hat diakonissza Jugoszláviában! Az Ur áldja meg ezen munkát és ennek vezetőit.

=====

Minden igazságtételhez szükséges a próba

Isten vigyázzon a ti szivetekre, hogy ne férjen hozzá színes kegyesség.

A mester lábainál.

Sundar Singh beszédei.

A mindenütt jelenlevő Isten kijelentése:

Miért rejtőzik el Isten, a minden élet forrása, alázatos szolgálói előtt? — Miért nem üditi föl őket, mikor megengedi nekik, hogy Őt meglássák?

A valódi boldogságot nem csupán testi szemekkel láthatjuk. A lélek szeme kell ehhez; mert ez a szívben székel. Palesztinában ezrek látták az Urat; de ez nem növelte boldogságukat, mert halandó szemmel csak a mulandót láthatjuk. Nem láthatod meg p. o. saját lelked. Hogy láthatnád annak teremtményét? Mert a halhatatlan Istent és a halhatatlan szellemet halandó szem nem láthatja. Csak amikor szellemi szemünk megnyílik, akkor láthatjuk meg valóban azt, aki maga a „Szellem“. Az üdvözítő a halandó test természetét ölté magára, hogy lehetővé tegye a bűnös világ meglátását; és amikor a megváltás munkáját befejezte, az Ő halandó mivolta is halhatatlansággá változott; és csak akiknek szellemi szemük volt, csak azok láthatják meg Őt hálfőltáiból való föltámadása után (Csel. 10., 40., 41.)

Sokan vannak a világon, akik sokat tudnak Jézusról, de Őt magát nem ismerik; mert nincsen vele semmiféle személyes összeköttetésük. Ezért nincs helyes ismeretük és igaz hitük. Nem tartják Urunknak és Üdvözítőjüknek. A vakon született is hall a vörös, kék és sárga színről és azok különbségeikről, de ezeknek a színeknek valódi szépségéről sejtelve sincs. Csak valamit tud a színekről és különböző neveit ismeri; de a színről nem tud helyes fogalmat alkotni, mindaddig, míg szemei meg nem nyílnak. A színek lényege teljesen ismeretlen, előtte. Lehet valaki máskülönben bármily tanult, a szellemi szem adománya nélkül nem láthatja az Üdvözítőt és annak dicsőségét, mint az Atya Egyszülött Fiáét nem ismerheti föl. Sok hívő tapasztalatból tudja, hogy Isten a szívében lakik. Béke honol szívökben és életükben, bár ezt külsőleg semmi sem mutatja. Ha a szembe collyriumot csöppentünk, a szem, bár nem látja az orvosságot, de megérzi, hogy a szembe jutott; és ha bár a szem nem látja is, megvilágosítja a szemet és használ neki.

Isten szolgáinak teljes békét Jézus jelenléte nyújt, bár Őt nem látják; de nem kevésbé tapasztalhatják hatalmát. A békének az az érzése, mely szívökben és lelkiismeretükben Jézus jelenléte által életre kelt, ép oly kevésbé látható, mint amily láthatatlan a nyelv izelése és a cukor édessége. A nyelv és a cukor látható dolgok, amellyel a cukor édességét észre vesszük. Az elfejtett mannából ad az Ur gyermekeinek, mikor őket örömmel és étellel ajándékozza meg; — titok ez, amiről a világ és annak bölcsői nem tudnak és nem is tudhatnak. (Jel. 2., 17.)

Az természetes, hogy betegség miatt a nyelv izelőképessége időnként megtompulhat; és lehet a táplálék még oly izletes, a beteg mégis izetlennek találja. A bűn betegsége megzavarhatja emberi izelő képességünket, mellyel Isten jelenlétét érezzük; mert a szív és kedély betegek. Ekkor nincs ránk semmi hatással Isten igéje, Isten imádása, Isten jelenléte; és ahelyett, hogy fölfelé emelnének, elkezdjük azokat bírálgatni, gáncsolni.

Vannak hívők, akik, miként ama János elbeszélte, vakon született az első találkozás után Jézust prófétának és az emberfiának tartják, de még nem látják benne Krisztust és az Isten Fiát. (Ján. 9., 17., 35, 37.) Ez csak akkor következik be, amikor Jézus másodszor jelenik meg előttük hatalommal és hatalmát meglátják.

Sűrű lombbal borított kertjének bokrai közé rejtőzött egy nő. Kicsiny gyermeke kiabálva futkosott a kertben anyját keresve és nevével szólítva. A szolgálók egyike rá akarta venni a gyermeket, hogy ne keresse tovább anyját s hogy bánatát elfeledtesse, pompás mangógyümölcsöt, szép virágot és egyéb gyümölcsöt mutatott neki. De a kicsi fölkiáltott: Nem, nem, nekem nem kell se gyümölcs, sem virág, nekem csak az én anyám kell. Az ő lehellete édesebb nekem minden ilyen mangónál és szeretete jobb a virág illatánál és különben is az egész kert minden gyümölcse és virága az enyém, mert mindaz, ami az én anyámé, az enyém is. Ezért kell nekem mindenek fölött az én anyám. Az anya mindezt jól hallotta rejtke helyén, előjött, karjába zárta és összecsókolta gyermekét. Így a kert valóságos paradicsommá lett számára. Isten gyermekei előtt is olyan a világ, akár csak egy nagy kert. És ebben nincs békességök, míg meg nem találják Istent és Őt, Immanuelt, aki velük van minden napon, kijelentvén nekik magát. (Ján. 14., 21.)

A szivacsban víz van, és a szivacs vízben van; de a víz nem szivacs és a szivacs nem víz; mert mindakettő más és más dolog. Így laknak Isten gyermekei a világban és Isten öbennök. Ez nem pantheizmus, hanem ez az Isten országa, amely az ember szívében van, habár ő maga a világon él. Amint a víz bent van a szivacsban, úgy van ott az Isten minden helyen és minden dologban, bár Isten különbözik mindezeketől. (Luk. 17., 21.)

Mosogathatunk egy darabka faszenet bármédig, de annak fekete színe mássá nem lesz. De mihelyt tűzbe dobjuk, azonnal eltűnik a fekete szín. Éppen ez történik az A-tól és F-től származó Szent Szelleim által megkeresztelt emberrel is, mert e kettő eggyé lett. Akkor eltűnik bűne feketesége és ő a világ világosságává lesz. (Máté 3., 11., 14.) Miként a tűz bent van a szénben, a szén a tűzben, úgy van az Ur az Ő gyermekeiben és azok Őbenne és Ő általunk jelenti ki magát a többi embereknek.

(Folyt. köv.)

Hauge Nielsen norvég refor- mátor megtérése.

201d 11, 38

Hauge Nielsen 1771. ápr. 3-án született egy Tune nevű gazdaságban Krisztiánia közelében. Már mint gyermek vágyakozott az Ur után és gyakran töprengett Isten ígéje fölött, de boldogsága és békessége nem volt. Négy alkalommal volt életveszélyben, ilyenkor egész bensejében reszketett a halálfélelemtől. 1796-ban történt, midőn kinn volt a mezőn és egy régi hívő éneket énekelt, amelynek hatása alatt teljesen összerőt.

Az első szeretettől égve és az Ur szent lelkétől áthatva, ment haza estefelé és élményét elbeszélte nővéreinek Isten úgy megáldotta az ifju bizonyágtevését, hogy még ugyanazon este mindkét nővére megtért. Sok belső és külső küzdelem és megpróbáltatás következett ezután, de édesanyja és öt nővére megismerte az Urat. Megtérése óta annyira égett benne az Ur szeretete, hogy az egész világot szerette volna megnyerni Megváltója számára. A családi otthonuk templommá vált az Ur után vágyódók számára. Hauge itt kezdte hinteni a magot. Majd faluról-falura járt és az Ur csodálatosan megáldotta munkáját.

Ebben az időben írta első könyvét és midőn annak kéziratával Krisztiániába ment, hogy azt kinyomassa, a gőgös nyomdász alig tudott hozzá leereszkedni, hogy a „paraszt“-tal beszéljen, hát még hogy könyvét kinyomassa. Midőn azonban Hauge tömött erszényét zsebéből elővette, tüstént megváltozott a hangja. Hauge nagy sikerrel folytatta munkáját és hozzáfogott iratai terjesztéséhez, melyek épp oly nagy feltűnést keltettek, mint prédikációi, melyek során rengeteg áldás fakadt, de csakhamar kezdetét vette az üldözés is. Saját lelkipásztorja volt az első, ki fegyházzal fenyegette. Mikor ez nem segített, erőszakhoz fordult. A legközelebbi istentiszteleten megjelent a pappal egy községi előjáró, ki betiltotta az összejövetelet, hivatkozva az 1471. január 17-én kiadott rendeletre, melyben az egyházellenes összejöveteleket betiltották. Valamint a káromkodást és az átkozódást is. Hauge arra hivatkozott, hogy az utóbbi ponttal sohasem oly szigorúak, miért hát az elsővel?

Hauge Karácsony másnapján egy hit mélyítő órát tartott Fredrikstadban. Prédikáció közben most is berontott a pap egy hadnaggal és három katonával és megkérdezte, hogy mi a szándéka?

„Buzditom embertársaimat, hogy álljanak ellent az ördögnek és a világi élvezetekről mondjanak le,“ — válaszolt Hauge. Ekkor a pap megparancsolta, hogy kövesse, így került Hauge azután a börtönbe. Ugyanis

azt gondolták, hogy a katonák durvasága majd más gondolkodásra készíti, de csalódtak. Fogsága alatt több katona megtért. Három hét után szabadon bocsájtották, mert a lelkészt egy magasabb fórum megfenyítette. Azonban az üldözés tovább tartott. De amíg a pap gunyolta és megvetette, addig az éhező nép tárt karokkal fogadta Hauge-t. Mindenfelé, amerre csak járt, nagy ébredés lett. De a sátán nem nyugodott, ismét börtönbe került az evangéliumért. A lelkészek és előjárók gyűlése már a tetőfokra jutott. Az egyik összejövetelet alkalmával Haldenben, megjelent a helybeli lelkész és a prédikáció után azt parancsolta, hogy mondja el meg-egyszer a beszédét. Ezt meg is tette Hauge. Mikor azután készen lett a beszédével, a lelkész olyan dühös lett, hogy szembeköpte őt. Hauge azonban megőrizte nyugalmát és elénekelte ezt az éneket: „Távozz, távozz tisztátalan lélek!“ Erre a lelkész gyorsan, morogva elillant.

Nyolc évi munkálkodás után nagy dolgokat végzett az Ur Hauge által mindenfelé. Hauge nemcsak hogy hívő ember volt, hanem jó hazafi is, ki szerette hazáját. Dacára ennek, 1804. október 24-én megint csak börtönbe került, hol hosszú évekig synylődött és szenvedett Uráért, Krisztusáért. Szinte hihetetlen, hogy a 19-ik században egy művelt államban ez megtörténhetett. De itt is igaz, mit Jézus mondott: „Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.“ Amikor azután 1814-ben kiszabadult, már csak egy összerőt ember volt. A hideg börtön nagyon megviselte egészségét. Vagyonát ezidő alatt elkobozták. Most szabad volt ugyan, de mindenét elveszítette, csak az Istenét nem, noha éppen ezt szerették volna ellenfelei elérni. Egy alkalommal egy rossz nő zártak be hozzá, kit azzal bíztak meg, hogy ejtse meg őt, de Hauge oly nagy szeretettel beszélt vele a bűnösök barátjáról, hogy a nő nemsokára sirva hagyta el celláját. Egy másik alkalommal megcsavargó fiukat és lányokat zártak be hozzá egy muzsikussal. Ezeket azzal bízták meg, hogy táncoljanak és mérgecsék Hauge-t. Utóbb még a fegyőr felesége fel is kérte őt táncra.

„Igen, ezt megtenném, — mondotta ő — ha a muzsikus azt játszaná, amit én mondok neki.“ Ekkor oda fordult a muzsikushoz: Játssza Ön kérem:

„Nem uralkodhat már a bűn
A gyarló, bűnös testemben!

Erre az asszony elengedte őt és a hegedős leejtette ijedtében a hegedűt. Most mind kővé meredtek a történetek után. Hauge most olyan beszédet tartott, hogy a legtöbb sirva hagyta el a börtönt.

Utánna meg atheista könyveket adtak

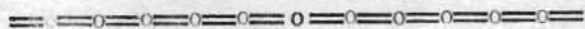
be neki olvasni, hogy hitét megingassák. De minden hiába, ő állhatatos maradt.

Mikor kiszabadult, már oda volt ifju ereje Még körülbelül 10 évig élt csendes magányban Krisztiánia közelében. 1824. március 29-én azután 53 éves korában hazatért szerető Urához, Mesteréhez.

Csodálatos, hogy hogyan járnak a nagy emberek ezen a világon. Amíg élnek, nem akarja elismerni senki, mikor azután meghalnak, — amikor már késő — szobrot emelnek nekik. Így járt Hauge is. Ma mindenki a legnagyobb elismeréssel beszél Haugéről Krisztiániában és több helyen szobrot emeltek néki Norvégiában.

Igy jártak a próféták is Izráelben. Ezért mondotta az Ur nekik: „Ti megölitek a prófétákat, a ti fiaitok meg síremléket emelnek nekik.“ Igen, ilyen a világ. Ezek a hősök meg ott vannak az Urnál és nevetnek az emberek balgatagságain. Ezek azok, kikről azt mondja az Irás, „amelyekre nem volt méltó a világ.“

Németből: *Minor.*

Ki a gyáva?

Az a gyáva, aki, mint a birka, odamegy, ahová a többi megy, bár tudja, hogy célja testi és lelki romlásba vezet.

Az a gyáva, aki mint a papagály, szajkózza azt, amit a szájhősök csevegnek, dacára annak, hogy tudja, hogy hazugságot cseveg.

Az a gyáva, aki az emberek jelenlétében szemük láttára másképpen cselekszik, s fülük hallatára másképpen beszél, mint a hátuk mögött.

Az a gyáva, aki nem meri visszautasítani a feléje nyújtott boros poharat, bár tudja, hogy milyen ártalmas a szesz.

Az a gyáva, aki erkölcstelen életet él csak azért, hogy társai ne csufotják „erkölcsös Józsefnek“.

Az a gyáva, aki a trágár szavak hallatára nem mer ellene felszólalni, dacára annak, hogy lelkiismerete erre készletné.

Az a gyáva, aki az árral halad s a farkasok közt a farkasokkal ordít.

Az a gyáva, aki nem meri bevallani, ha szóval vagy cselekedettel vétkezett.

Az a gyáva, aki tudja, hogy a kárhozat utján halad, de nem mer róla letérni afeletti féltelmében, hogy mit szólnak majd az emberek.

Az a gyáva, aki nyugodtan végig tudja hallgatni, ha Isten nevét a gonoszok káromolják.

Vizsgáld meg magad s állapítsd meg, bátor vagy-e, vagy gyáva?

„Forduljon az Atyaistenhez“.

Nem közönséges feltűnést keltett az egyik fővárosi napilap ama közlése, amely szerint egy főszolgabíró, a nála panaszt tevő fővárosi ügyvéd, volt járásbírónak (erre a kérdésre, hogy ha a főszolgabíró ur nem akar segíteni, kihez forduljon hát?) így felelt: „Forduljon az Atyaistenhez!“ Nem tudjuk, hogy ez a hír megfelel-e csakugyan a valóságnak? Fogadjuk inkább, hogy nem s az itt szereplő főszolgabíróról ne is szóljunk semmit. Annyit azonban meg kell állapítanunk, hogy ha ezt ez alkalommal, az a főszolgabíró nem is mondotta, mégis, a mi korunkban, sajnos, nem mulik el nap, amelyen ez a mondás itt, a magyar földön néhányszor el ne hangzanék olyanok ajkáról, akiknek éppen az lenne a hivatásuk, hogy mások ügyes-bajos dolgaiban eljárjanak és embertársaikon segítsenek. És ez, a számunkra, hívő keresztyének számára nemcsak azért fájdalmas, mert testvérietlen, szociális érzék nélkül való lélek megnyilatkozása, hanem azért, mert vallásos érzésünket is mélyen sérti s azt árulja el, hogy aki így beszél, az nem hisz abban, hogy az élő Istenhez komolyan is lehet fordulni; hogy Isten Atya is tud lenni, hogy ő meg is hallgatja a kéréseket és van is hatalma arra, hogy a szegény panaszos ember baján segítsen. Bármennyire el is itéljük azonban az ilyen lelkületből fakadó viselkedést, a főszolgabírói és egyéb önkényt, azért megvalljuk, hogy a mi kálvinista ideáljaink szerint való közigazgatásba azért mégis beletartozik az olyan főszolgabíró, aki az embereket a mindenható Isten felé való odafordulásra is biztatja. De természetesen nem hatalmi tul engésben szenvedő, gögös, gunyolódó szívvvel, hanem hívő lélekkel. Aki, mint a hívő orvos is, megtesz mindent, hogy felebarátján segítsen, de érzi a maga ereje törpeségét, a maga tekintélyének örök forrását s ezért minden egyes embert felhív arra is, hogy vele együtt az élő Istenhez is imádkozzék s életének ügyes-bajos dolgaiban tőle kérjen segítséget mindenek fölött.

Igy beszélnek az imádkozó szolgabírák. És milyen jó tudnunk, hogy ilyen főszolgabírák, főispánok, alispánok, állami hivatalnokok, orvosok, parancsnokló katonatisztek, rendőrök, csendőrök, őrmesterek és káplárok is vannak már Magyarországon! Akiknek ajkán nem cinikus gunyból hangzik el az Atyais'enre való hivatkozás, hanem az alázas, imádságos lelkület gyölmöcsként egy új, magasabbrendű magyar közélet hajnalhasadásának jele gyanánt.

Kálvinista Szemle 1928. 32. sz.-ból.

Több a kevés az isteni igazságból, mint sok a nem valóságból.

Legyetek békességgel, a hit győzni fog.

Irodalom.

1. Beispiele und Erzählungen zum nützlichen Gebrauch in Kirche, Schule und Haus. von A. Rodemeyer. 2 kötet. Egy kötet ára 3,50 márka. Verlag des „Traktathauses“, Bremen.

Az első kötet a negyedik, a második kötet a harmadik kiadást érte. Ez elég szép ajánlólevél a mű jóságát illetőleg. Az összes fontos szentírási helyekre alkalmazott példák, történetek, hasonlatok foglaltatnak a két kötetben. Igehirdetőknél, bibliáolvasó családapáknak s családanyáknak nélkülözhetetlen segédkönyv. Aki prédikációit szépen akarja illusztrálni s ezzel magát könnyen megértetni, annak a legmelegebben ajánljuk Rodemeyer művét. Vasárnapi iskolai tanítót és vallásánárt e két kötet nélkül el sem tudok képzelni. — Kapható: Ker. Könyvesház, Budapest, Felsőerdősor 5.

2. Aus der Morgendämmerung des Methodismus in Deutschland. J. Sommer. Ára 1 márka Száz oldalon mondja el a szerző élettapasztalatait, amit mint németországi methodista prédikátor szerzett. Az első, uttörő idők nehézségeit, küzdelmeit, de örömeit és győzelmeit is leírja. Akik mint az evangélium uttörői állnak valahol munkában, e hű történelmi visszaemlékezéseket nagy érdeklődéssel és házzal fogják forgatni.

Kapható: Ker. Könyvesház, Budapest, Felsőerdősor 5.

3 „Jesus in der Stifshütte“ D. H. Dolman. Verlagsbuchhandlung „Bethel“, Wandsbeck.

Nagyon keresett könyv került most ezen mű hetedik kiadásával forgalomba. Három év óta nem lehetett kapni. A kiadó megjelentette csinos, tartós vászonkötésben. Minden bibliáolvasó ember élvezettel fogja olvasgatni szerzőnek Jézust dicsőítő fejtegetéseit. Igaz, hogy az Ótestamentum alapján szól s a szövetségi sátorból indul, de Jézushoz vezet az olvasót a könyv minden egyes fejezete. Ilyen könyv ott kell hogy legyen minden igehirdető asztalán. Megrendelhető: Ker. Könyvesház, Budapest, Felsőerdősor 5.

4. Meine Erlebnisse unter Strafgewangen Lenka von Körber. Ára 3,20 Márka. Walter Hädke Verlag, Stuttgart.

Az író nő saját lelki indításából szeretett a bebörtönzöttekkel foglalkozni. Szerzett tapasztalait 148 oldalon mondja el s az emberiség-től több szeretetet és megértést kíván a fejtörésekből kikerült lelkek iránt. Sajnos, nagy az irtózat a társadalomban azoktól, akik kikerültek a börtönből. Azért is nem javul meg a legtöbb, hanem büntetését kitöltve, újra visszaeső bűnöző lesz.

5. Melodienkranz für das Mannborg Harmonium. Walter Lückhoff, Verlag Th.

Mannborg Leipzig, W. 33. Ára 3,50 márka. Szép kiállítású zenealbumot adott ki nagy áldozatkészséggel fenti cég.

Egyházi énekek, szívhez szóló áhitatok, népies énekek foglaltatnak a füzetben különböző alkalmakra. Igen gazdag választék áll a zenekedvelő rendelkezésére. Nagy szolgálatot tesznek az elő- és utójátékok, melyeket úgy az istentiszteleten, mint a házi ájtatosságon jól fel lehet használni. Kapható: Ker. Könyvesház, Budapest, Felsőerdősor 5.

6. Kinder der Berge. E. Schreiner, Morgenstern Verlag Korntal. Schreiner a mai német hívő irodalomban elismert nevet vívott ki magának szép bibliai gondolatokkal telített, mindenkor érdekesítő elbeszéléseivel. Igen termékeny. Kisebb-nagyobb elbeszélései vannak. Jelen könyvben négy érdekes elbeszélés foglaltatik. Az egyszerű nép fiait szerepelteti s az egyszerű nép számára ír. Könyveit Jóságukon kívül olcsóságuk is ajánlja. Kapható: Ker. Könyvesház, Felsőerdősor 5. W. J.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Arnót. Minden második vasárnap d. u. 4.

Átá vas. d. u. 4.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5 földsz. Vasárnap d. e. 10 d. u. 5. kedd d. u. 5.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5, I. em. Vasárnap d. e. 10 csüt. este 7

Budapest, Országbíró-ut 12—14. Vasárnap d. u. 3 Szerda este 7.

Borjád. Vasárnap d. e. 10. este 8.

Dombóvár, Bezéredi-u. 27. vas. és péntek este 1/28.

Döbrököz. Minden második vasárnap este 8.

Györköny, vas. d. e. 10. este 8. Szerda este 8.

Kispest, Nagy Sándor-u. 18. sz. Vasárnap d. u. 4 Kedden este 7. Péntek este 7.

Kaposszekcső. Vas. d. e. 10. szerda este 8.

Kaposvár, Németh István-u. 2. vas. d. e. 10. vas. este 1/28. kedd este 1/28.

Kisvárd. Minden vasárnap d. u. 4.

Miskolc. Gilányi utca 4. vas. d. u. 4. szerda este 7.

Nyiregyháza, Desseffy-tér 10. sz. Vasárnap d. e. 1/211, este 7. Szerda és péntek este 7.

Nagykálló, minden vasárnap d. u. 4.

Nagyszékely. Minden második vasárnap d. e. 10.

Ózd. Minden vasárnap d. u. 4.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szövetkezet Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.
A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB.
Kiadóhivatal: Nyiregyháza, Desseffy-tér 10. szám.